

میر عبدالواحد سادات

افغانستان دیگر " محاط به خشکه " نمیباشد

فعال شدن بندر بحری چابهار که محصول اشتراك مساعی سه کشور هندوستان ، ایران و افغانستان میباشد از تغییر بزرگ در جیوپولوتیک افغانستان و منطقه خبر میدهد.

پاکستان در حدود سه دهه اخیر تلاش نموده تا ایفای نقش مرکزی و تاریخی افغانستان را در وصل آسیای میانه با جنوب آسیا تابع اغراض سیطره طلبانه سیاسی خود نماید و اگر چابهار با ظرفیت بزرگ مورد استفاده قرار گیرد ، هندوستان بزرگ و جنوب آسیا را به آسیای میانه وصل و زمامداران پاکستان را متوجه خبط بزرگ محاسباتی شان میسازد .

مطالعه دقیق تاریخ قرن مبین این واقعیت تلخ است که بسیاری مصایب جاری کشور ما از تحمیل قرارداد های استعماری در قرن (۱۹ م) و مبدل شدن آن به یک کشور محاط به خشکه و در قرن (۲۰ م) و بعد از ایجاد پاکستان از وابستگی به بندر کراچی ناشی گردیده است .

در سالهای (۱۹۵۵ و ۱۹۶۱ م) دولت جانب پاکستان با وضع مقررات یکجانبه و موانع مانع صدور اموال تجارتي ما گردیده و بحران ایجاد و یکی از عوامل سقوط صدارت مرحوم داود خان شده است .

البته از آغاز جنگ اعلام نشده پاکستان بر ضد افغانستان در جمهوریت اول و تا کنون و در همین هجده سال حضور گسترده غرب ، بندر کراچی و وابستگی اقتصادی سلاح موثر تحمیل فشار دشمن تاریخی بر کشور ما میباشد .

مقابله با پاکستان و وادار ساختن آن به قطع تجاوز در تداوم وابستگی اقتصادی ممکن نخواهد بود.

در قرن (۲۱ م) این جیو اکونومی است که مسیر جیوپولوتیک و جیواستراتیژیک را سمت میدهد .

هرگاه راه های بدیل لاجورد و مراودات گسترده با کشورهای آسیای میانه و قفقاز گسترش یابد ، کارت برنده فشار اقتصادی و سیاسی پاکستان بر افغانستان کم رنگ و بی اهمیت میگردد .

بدینرو بر مبنای حب الوطن من الایمان و با نظر داشت منافع و مصالح علیای افغانستان فعال شدن بندر بحری چابهار و راه های بدیل را به فال نیک بخاطر رهایی از باجدهی به پاکستان میگیریم .

بدون شك در تحقق این ارمان بزرگ پاشنه اشیل افغانستان فقدان اقتدار ملی و دولت کارا و عاری از فساد و قانون سالار میباشد .